

AMOR LA PANDA

de Julia Henriette Kakucs

Seara se lasa cu repeziciune in jurul meu. Prin ferestrele intredeschise se simte un vant usor ce aduce mirosul frunzelor uscate in camera. Susotitul tufisurilor de trandafiri ma face sa zambesc. Desi sunt la peste o mie de kilometri de gradina copilariei mele, florile din curte imi readuc copilaria.

Imi amintesc de serile calde de octombrie din orasul in care incepusem sa descopar lumea. Aerul era mangaietor... Cocotata pe un pat din lemn de nuc sculptat tineam in mana timp indelungat cate o carte din biblioteca mamei mele. Unul din albumele ei imi era deosebit de drag. Coperta imbracata intr-o panza roscata avea o emblema de arama cu medalionul scriitorului Jòkai Mòr. Treceam cu palma mea mica de copil cu deosebita grija peste suprafata matasoasa. Urmaream cu degetul, incet, cu grija urmele literelor aurite, mangaind adanciturile unui profil barbos si ingandurat. Cartea mi-o puneam pe genunchi in timp ce imi intindeam picioarele, ascultand zgomotul surd al sandalelor mele ce cadeau pe parchet. Astfel pregatita ma adanceam in minunatele detalii decorative ce se gaseau pe fiecare pagina. Multe dintre ele aveau motive florale. Era o editie jubiliara din timpul apogeului Jugendstil-ului. Acoperite cu o fila transparenta se intvedeau in timpul rasfoirii cartii reproductiile colorate ale unor picturi de epoca. Lipite pe un fundal de un verde pal se trezeau la viata sub privirile mele.

De pe una din paginile albumului ma privea de dupa o perdea un copil cu par lung si carliontat apropiat de varsta mea. Ne uitam surazand unul la altul si cu degetul pe buze ne promiteam pastrarea secretului nostru. In seara urmatoare ma grabeam sa-l reintalnesc...

Cu atat mai dureroasa a fost acea dupamasa in care am descoperit lipsa cartii "mele" din vitrina. Zadarnic am cautat-o printre albumele stiute. Disparuse... Vazandu-mi intristarea, mama mi-a explicat ca s-a hotarat sa o daruiasca scolii maghiare de baieti din Fabric – numita simplu in Timisoara doar "Pipos - iskola" – la care predase pana atunci. O ascultam vorbind... Ochii mi se inchisera incet si in vis imi revenise prietenul, care cu degetul pe buze ma facea atenta sa nu-l deconspirez. Somnul imi era lin si visele frumoase.

Anii trecusera pe nesimtite. Fustele imi ramasesera scurte, coditele mi-au fost taiate si in locul fetitei cauta acum o tanara printre cartile bibliotecilor.

Exista atatea carti frumoase... atatea editii unice, minunate... Si totusi in amintirea mea traia inca acel album editat in anul 1909 la Budapesta.

Viata m-a invatat insa ca despartirile sunt inevitabile. Ne despartim mereu, de oameni apropiati, de locuri iubite, de obiectele pe care le-am indragit.

Am parasit locurile copilariei mele de aproape treizeci de ani. La plecare nu putusem lua in acel geamantan de 20 kg aprobate, niciuna din cartile mele cu mine. Mi-am reinceput viata aici, in vestul Europei. Mi-am creat o noua biblioteca.

M-am adaptat vietii noi, internetului, coresponderez in prezent virtual si doar foarte rar pe calea scrisorilor traditionale, parfumate... Intr-una din zilele in care Fortuna si-a amintit de mine, am intalnit pe monitor un nou prieten, care afland ca vorbesc ungureste mi-a povestit despre un album jubiliar pe care-l mostenise. Volumul trata viata lui Jòkai Mòr. Mi-a trimis si fotografiile minunate, colorate. Una dintre ele se numea "Amor la panda"... Nu-mi venea sa cred. In fata mea se afla "cartea copilariei mele", acea editie exceptionala realizata de "Pesti Naplo" la Budapesta in anul 1909.

Cartea "emigrase" la Haifa si fusese mostenita de noul meu prieten originar si el ca si mine, din Timisoara. In familia lui nu mai citea nimeni in limba maghiara si miscat de reintalnirea mea cu aceasta editie ce traia inca in mine, dorea sa mi-o daruiasca. Ochii mi-au fost inundati de lacrimi.

La doar o luna dupa ce ne-am cunoscut virtual, ne-am intalnit cu familiile noastre la Genf, la prietenii nostri comuni. Cartea ma astepta in dormitorul prietenei mele. Mi se parea incredibil... O tineam din nou in mana, o mangaiam... Am gasit repede pagina cu micul meu prieten. Mi-a zambit si si-a pus degetul pe buze... Psssst!... In noaptea aceea avusesem din nou un somn lin si vise frumoase.

Noi toti traim intr-un ciclu al despartirilor si regasirilor...

Este insa un cadou al vietii daca Amor ne pandeste sosirea si nu ne uita...